

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

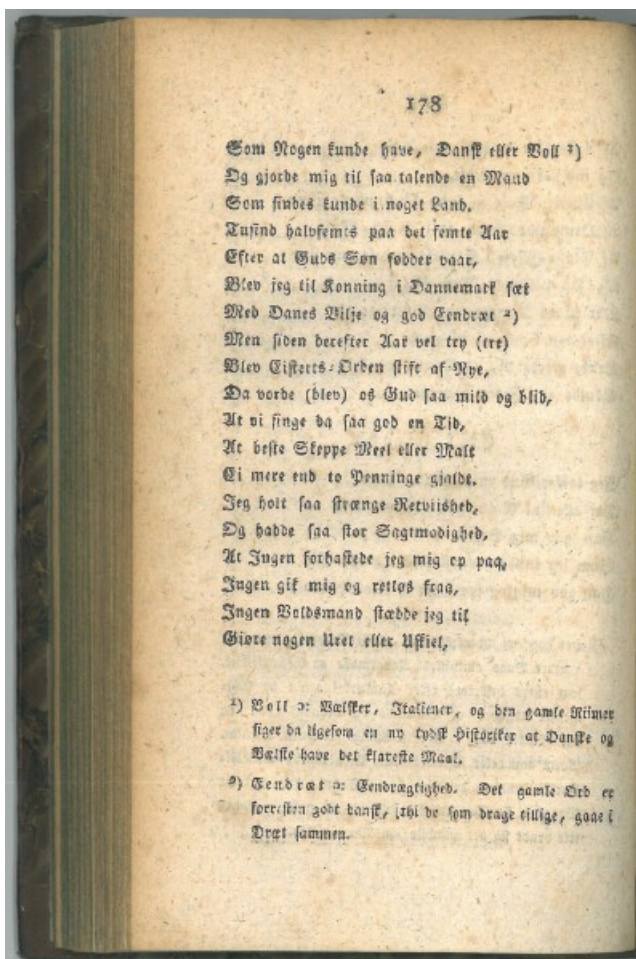
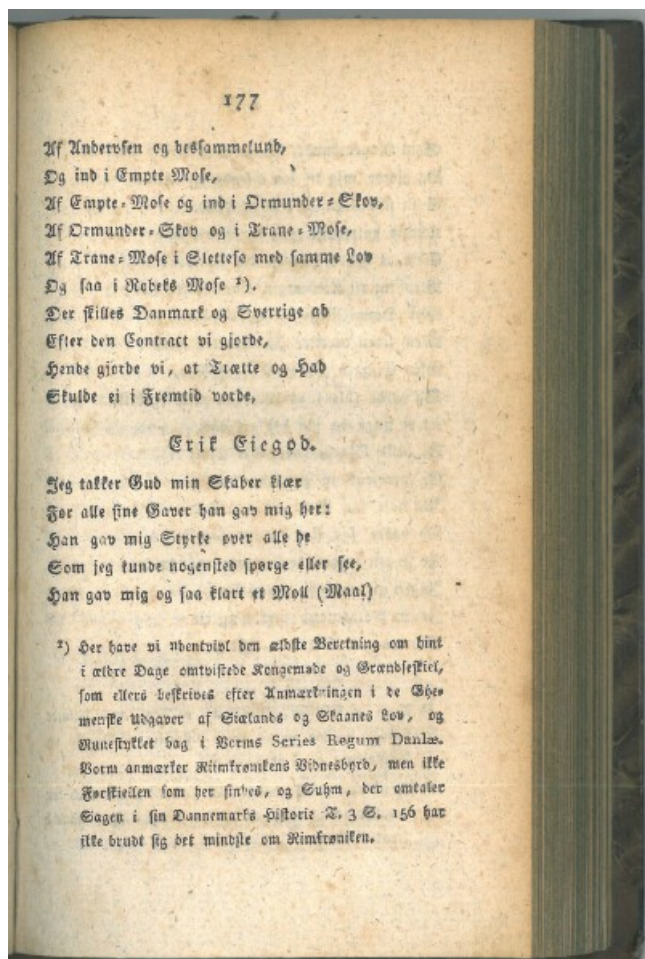
Titel: Udrag fra Udtog af den gamle danske Riimkrønike

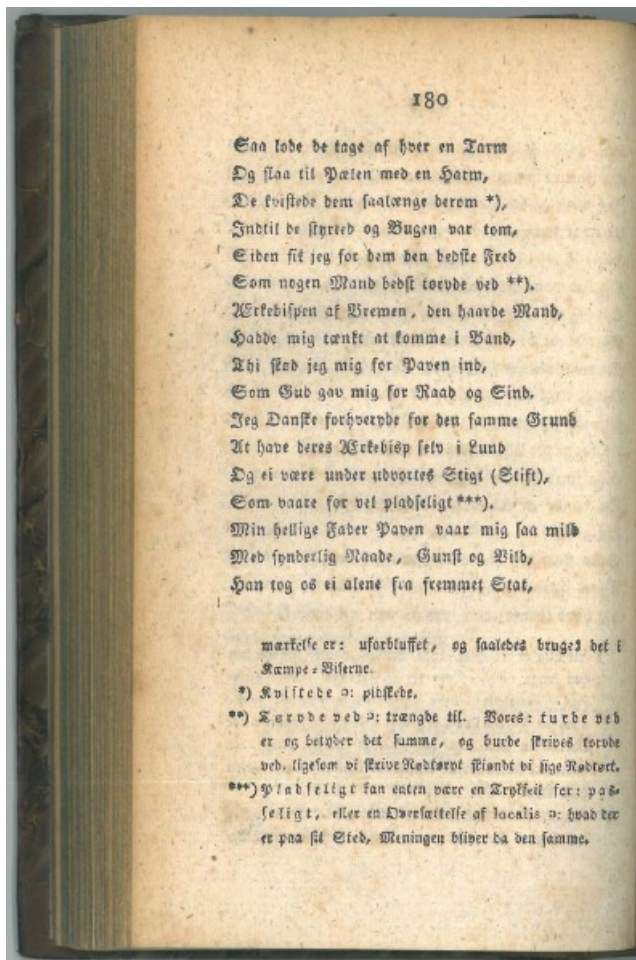
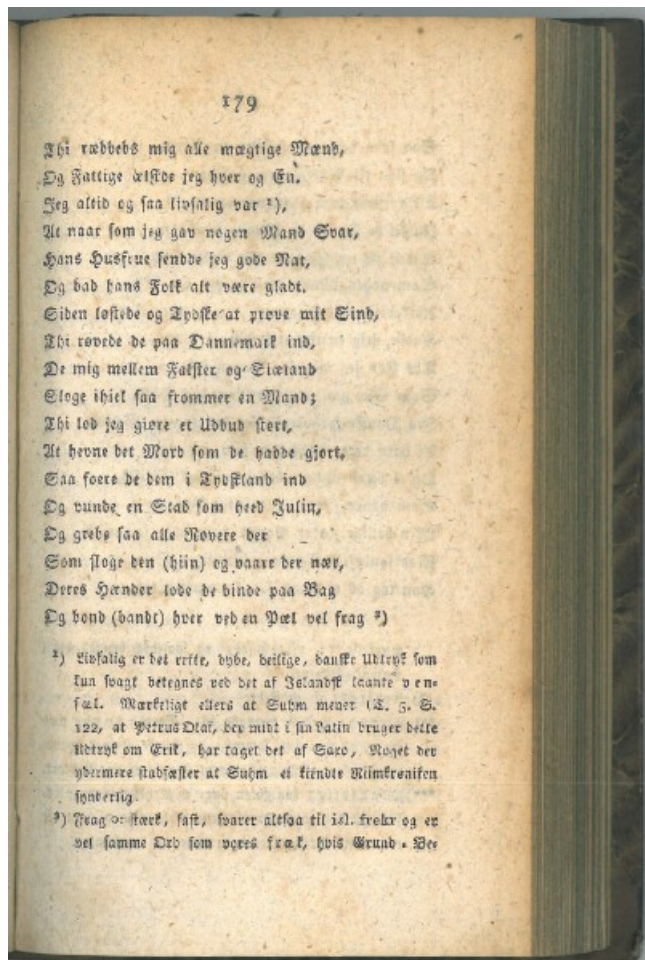
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 177. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_297_3-txt-shoot-idm2846/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Saa lode de tage af hver en Larm
 Og flaa til Pælen med en Harm,
 De kviistede dem saalænge derom *),
 Indtil de styrted og Bugen var tom,
 Eiden fik jeg for dem den bedste Fæd
 Som nogen Mand bedst tørde ved **).
 Veksebilsen af Bremen, den haarde Mand,
 Hadde mig tænkt at komme i Vand,
 Thi fød jeg mig for Paven ind,
 Som Gud gav mig for Raad og Sind.
 Jeg Danske forhverpde for den samme Grund
 At have deres Veksebisp selv i Lund
 Og ei være under udvoctes Stigt (Stift),
 Som vaare for vel pladselig ***).
 Min hellige Fader Paven vaar mig saa mild
 Med spænderlig Raade, Gunft og Wit,
 Han tog os ei alene sin fæsmmet Stat,

mærkelse er: uforbluffet, og saaledes bruges det i
 Kampen - Bistene.

*) Kvistede v: pidske.

***) Lærode ved v: trængde til. Vores: turde ved
 er og betyder det samme, og burde skrives tørde
 ved, ligesom vi skrive Rødtørst skandt vi lige Rødtørst.

****) Pladselig kan enten være en Dyrskild: ser: pas-
 seligt, eller en Dyrskild: af localis v: hvad der
 er paa sit Sted, Meningen bliver da den samme.

Men gjorde vor Biskop til sin Legat,
 Og til en Hærte i Sverriges Land
 Og Norges paa min rette Sand.
 Der jeg foer da hjem fra Rom,
 I Hærd med mig en Spillemand kom
 Han legde saa at jeg galen blev,
 Mig kunne ei holle nogen Hællede giev,
 Fire af mine Ridder slog jeg ihjel,
 Fordi at jeg da ei vidste vel.
 Eiden foer jeg da til den hellige Grav
 Som Gud mig dertil Raade gav,
 Jeg tog med mig allerhøieste Mand
 Som jeg kunne finde, Mand eller Svend,
 At Ingen skulde giøre Spot eller Bang *),
 Fordi jeg vaar saa ster og lang,
 Der jeg kom heben til Grækenland,
 I Constantinopel jeg Keiseren fand,
 Han vilde ei lade mig først berind,
 Men siden fik han et bedre Sind,

*) Ubenibst har der staet: at Ingen skulde giøre s
 Spot eller Bang (Banghed), at nemlig hans Folges
 svende ikke skulde røddes ved at see op til ham, eller
 see ud som Dværge imod ham, hvor de kom frem.
 Det Ordet giver kun en tvungen Mening, skandt det
 kan forstaaes, da Bang er paa gammel Dansk: Stes
 Uarm.

Da Danke som han da hadde hos sig
 Finar hannum da undervisk af (om) mig,
 Dem holdt han da i ypperste Etat (Stads)
 At vare paa sig baade Dag og Nat,
 For Deiligbed, og Tjeneste troe,
 De hannum heviste der noget dro (brog),
 Siden lod han pænde baade Huus og Jord
 Og hentet mig ind med Bre fultfor,
 Han tog mig ved sin høire Hand,
 Som jeg hadde været en mægtiger Mand;
 Han ledte mig ind ubi sin egen Sal
 Som kostelig var og meget pæl *),
 Han gjorde mig da et stort Amon **),
 Han kom der aldrig ind som han var von ***),
 Og ingen Reiser' efter hannum meer,
 Saa holde de hende for min Elyd i Hæder ****),

*) Pæl. Enden skal det betydte; præfende, og er
 da en licentia poetica som jeg havde for andre og
 mig; selv endig tyer til, eller det er Substantiver:
 Præl, og som betyder da hvor, Noget der i Wo-
 gen ei er usæbrantigt, og end Tilfaldet i daglig Tale.

**) Amon: Amondelse, ligesom mund hos Eng. S. er
 Minde.

***) Var von: pliske van.

****) Hæder skal rime paa: meer, og Rimeren var da
 vel en Hønske, iht i Høen sigt man omfremt: Qæer.

Saa lod han mig reise et Bøllede op,
 Ved Skikkelse efter min egen Krop;
 Saa gav han mig sin Gave frem,
 Hellig-Mænds Bøen som jeg bad om,
 Og af det hellige Kors en Part,
 Det sendte jeg hjem til Slangderp saafnaet *),
 Fordi at jeg der fødtes vaar,
 Som høien Alter i Kirken staar.
 Da jeg kom da til Epperland,
 Af Tot jeg da øgga min And,
 Det tusende, hundreb, paa det andet Aar
 Efter at Guds Son fødtes vaar.
 Min Dronning Kvidt blev der og død,
 Af Høisot og ei af anden Nød.
 Der hædred os Gud med stort Færtegn
 Som underligt er i al den Egn,
 Der havde den Jord Naturen sig
 Hun kunde ei holde der døde Mænds Lig,
 Men naar der jordtis nogen Mænds Krop
 Da Næste fasteds han giennesen op,
 Men siden min Krop blev jordet der,
 Da holdt hun Lig baade fiern og nær.

*) Slangderp: Slangerup.

